

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: I Høst

Citation: Drachmann, Holger: "I Høst", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid55488/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Men udenfor Templet der sidder ved Muren
 En Mand, som saa vide bekendt er,
 Han sattes paa Post her som Tempel-Avguren;
 Han sidder taalmodig og venter.
 Han venter den Stund, hans Kollega vil komme,
 Og stirrer imedens i Luften den tomme;
 Han smiler. Det er, som paa Forhaand man fatter
 De tvende Avgurers homeriske Latter.

I Høst.

„Bort med det Gamle!“ hvad er det Ny,
 der stedes med Trommer og med Trompeter?
 Selv det ej kommer, men kun dets Ry
 og Masser af smaa Profeter.
 „Fædrelandet“ d. 20. Oktbr. 1876.

Den løvede Skov er bleven lidt tynd,
 Og Kappen er luvslidt, og Stakkelen fryser;
 Man synes jo nok, „det er Synd“,
 Og man skutter sig stille og gyser;
 Man synes jo nok ved sig selv, det er Skam
 For den dejlige Gyldenblads-Glorie!
 Men Skoven maa skifte sin Ham.
 Det er nu den gamle Historie. —

Og Stormen suser, og Vinden slaar
 Og rusker i Træernes tjavsede Haar
 Og byder at holde sig færdig.
 Der spilles en Dans, og den smager af Strauss,
 Det er næsten en hvirvlende Hopsa-Kehraus,
 Hvor Trommen er navnlig ihærdig.

Og forrest rider en Spillemand
 Med Hakkebræt hængt over Skuldren;
 Han stammer nok hist fra et udenvælts Land;
 I Lybækker-Domen hans Stamtavle staar;
 Smækker i Midten, smal om sit Laar,
 Med knokiede Fingre han Strengene slaar
 Og lytter til Trommernes Buldren.
 „Bort med det gamle!“ . . . Han vender sig om;
 Øjet er ude, Hulen er tom.
 Minen er stille, alvorlig from,
 En middealderlig Herre.

Det klager omkring ham ved Afskedens Fest,
 Raabene rundt om den raslende Hest
 Blir stadig værre og værre.
 Døv for de domfældtes klynkende Sang,
 Han mumler i Takten til Trommernes Klang,
 Den stille, alvorlige Herre:

„Det gamle, det nye to skiftende Ord,
 De siger mod Enden det samme;
 Men bedre for den, som paa Fremgangen tror,
 End som stedse skal skælde og skamme.
 I dænger det nye med Behrejdelsers Vægt;
 Det er Fædrenes Flok, som stønner.
 Men I træffer med Klagen jer egen Slægt,
 Hvoraf I gik frem som Sønner.

I stod eders Tid, I bar eders Frugt;
 Hvad Fordring har I tilbage?
 Lærte I ej under Tidernes Tugt
 At standse ved Maalet Jer Klage?
 Hvi blir I mod Enden saa svage!
 Hvor er det Støvværk, hvis Glans paa Jer Vej
 Løfted jert Liv over Vindenes Sky,
 Bar eders Navn med udødeligt Ry
 Bort gennem evige Tider? —
Udødeligheden, den kender nok jeg,
 Døden, som med eder rider!“ —

Og Stormen suste, og Vinden slog.
 — Omhvirvlet af Høstløv-Kransen,
 Fremmost i Skaren Rytteren drog;
 Bort gennem Skoven hans Ganger jøg
 Med dem, der gik bag af Dansen.

Skoven var øde, Pladsen var tom;
 Hvor Hæsten havde holdt Ret og Dom,
 Gik Stormen stærk over Scenen.
 — Da var der en Kraft i de nye Raab;
 Da brød der fra Træerne nye Haab
 I brune Knopper paa Grenen.